

el și ea,
adică
noi

Petruța Petre

Prolog

„Omul trebuie să-și aleagă
destinul și nu să-și accepte destinul.”

PAULO COELHO

Cine sunt eu?

Întrebarea asta m-a frământat toată viața. Mereu am încercat să-mi răspund căutând de cele mai multe ori răspunsul în afara mea. Dar câți dintre noi nu procedăm așa! Câți dintre noi nu ne raportăm la ceilalți și uităm să ne valorificăm pe noi înșine? Câți dintre noi nu apreciem mai mult ceea ce vedem în afara noastră decât ceea ce suntem noi? Abia atunci când am început să caut răspunsurile în interiorul meu, abia atunci viața a început și ea să fie blândă cu mine și să-mi ofere încet, încet ceea ce voiam să știu, ceea ce voiam să fiu, ceea ce voiam să am. Nu am vorbit niciodată despre mine, am preferat să-i las pe alții să facă asta sau să-i las să mă descopere prin ochii lor. Chiar dacă noi suntem așa cum suntem, ceilalți ne văd altfel. Și asta nu ține de culoarea ochilor, ci de culoarea sufletelor.

Greșim tot timpul, e firesc. Iubim tot timpul, e necesar. Greșeala și iubirea sunt mereu împreună. Nu prea știm ce să iubim sau cum să iubim și-atunci inevitabil...greșim. Nu suntem super eroi, din păcate, nu putem anticipa sau ghici gândurile și trăirile celorlalți și iar greșim.

Respect *Alteori ne dorim cu disperare să facem lucrurile cât mai bine și, chiar din pricina concentrării, greșim. De câte ori nu am făcut alegeri proaste crezând că în sfârșit am tras lozul câștigător? De câte ori nu ne-am prăbușit renunțând să mai riscăm sau să mai luptăm? De câte ori nu am repetat în gând formule magice, texte întregi, scenariii, încercând să impresionăm pe cineva?*

Viața este despre stabilirea priorităților, despre alegeri. Noi suntem cei care ne alegem destinul, noi suntem cei care luptăm sau nu pentru împlinirea unui destin. Spunem tot timpul că nu avem timp. Paradoxal, nu? Avem timp pentru toate, sau mai bine zis, avem timp pentru ceea ce ne dorim. Vrei să vezi pe cineva? Vrei să-i oferi secunde din viața ta? Vrei să iubești? Vrei să-l simți pe acel cineva aproape? Îți faci timp, altfel cauți scuze. Suntem, în fond, o mașinărie de scuze. Această mașinărie funcționează al naibii de bine!

Viața ne pune în tot felul de situații. Uneori ne este bine și acceptăm o vreme, apoi vine un val mai iute și ne dărâmă castelul de nisip. Și toate iluziile noastre despre iubirea perfectă sau despre perechea ideală dispar în van. Ceea ce noi consideram a fi o construcție solidă se dovedește a fi doar o construcție fragilă din pietricele instabile pe care vântul le mătură și apa le spală. Alteori căutăm în beznă fără să o găsim pe ea, cea care există în imaginația noastră, în mintea noastră, în sufletul nostru, fără să o găsim. Ea, fata de școală, fata de pe stradă, fata din metrou, fata din parc, care se lasă prea mult așteptată sau care apare și dispare ca fata morgana. El, băiatul din liceu, băiatul de le serviciu, băiatul din parc, băiatul din vis. Vine și pleacă când vrea el. Se apropie prea tare, te sufocă, te face să te îndrăgostești și apoi dispare brusc, se sperie, se pierde, se rătăcește, renunță. Câți dintre voi nu ați făcut așa? Câți dintre noi nu am fugit măcar o dată în viața asta de iubire?

Suntem vii, avem sentimente și tocmai de aceea greșim. Greșeala din dragoste nu ar trebui blamată. Fericiți aceia care și-au găsit aleașii și nu au stat tot timpul cu gândul la altcineva; fericiți aceia care au

Respect pentru *avut curajul să lupte pentru dragoste și au cucerit lumea; fericiți aceia care au luptat drept și-au fost învinși. În dragoste totul este permis. Ups, și-n război! Dar nu despre asta vorbim noi acum. Sau poate că da, vom vedea.*

*Toată viața căutăm ceva sau pe cineva. Toată viața vrem ceva sau pe cineva. E ca-ntr-un joc. Îl jucăm tot timpul. Și pentru că l-am jucat mereu, acum suntem atât de buni că nici nu mai conștientizăm. Jucăm cu ochii închiși, suntem doar profesioniști. Jucăm mecanic, suntem doar roboți. Abia când jucăm conștient devenim iar oameni. Haideți să ne acceptăm destinul, suntem **OAMENI!***

*Cu drag,
Petruța Petre*

E1

Încă o seară pierdută, încă o petrecere nepotrivită! Mi-am pierdut simțul pentru distracții, merg mecanic, parcă nu mă mai regăsesc. O, Doamne! Sper că astea nu sunt semne de bătrânețe, ci de înțelepciune.

Dar hai că nu a fost chiar așa de rău! Încă o văd pe ea în fața ochilor mei... ca o adiere de vânt, ca o briză ușoară. Mirosea a portocale, pot să jur asta! Parcă și a sare de mare, parcă și a vânt de primăvară, parcă a...

O seară ce ar fi trebuit să fie minunată s-a transformat brusc într-un eșec. Ce am spus? Ce n-am spus? Ce am făcut? Ce nu am făcut?

A dispărut la fel de straniu cum a apărut și nu am îndrăznit să întreb pe nimeni cine era și de ce era era acolo. E prima dată când o văd în cercul nostru de prieteni și nimeni nu mi-a spus nimic despre ea. Nicio bîrfă, niciun mister, nicio... nimic. Și totuși... am dansat cu ea, am strâns-o în brațe, să nu exagerez... atât cât mi-a permis, i-am simțit aroma, am intuit emoția de sub masca ei rigidă. Serios! Și ea era emoționată, excitată, dornică! Visez acum, e târziu. Nu mă luați în seamă!

Așadar, cum era ea? O femeie simplă și sofisticată în același timp, un amalgam de senzații. Când m-a privit, am simțit cum mă topesc, deși nu sunt convins că mă privea pe mine. Am răpit acea privire și mi-am adjudecat-o. Ce se-ntâmplă cu mine? Sper că nu sunt îndrăgostit! Nu eu, nu acum, nu de ea. Prea mulți de ...nu.

De mult timp am lăsat garda jos și, din vânător, m-am transformat în vânat. Să nu credeți că am renunțat la anumite standarde, doar am renunțat să alerg după femei. Și știți de ce? Pentru că vin ele la mine, spre mine, cu mine. E atât de simplu! Așa ar fi trebuit să fie și în noaptea asta,

Respect dar nu. Ea a ales doar să mă alerge, să mă obosească, să mă rănească, dar nu să mă vâneze. Și-a folosit strategia perfect. Și-a încolțit vânatul, l-a ademenit, iar apoi a renunțat. Poate a găsit o pradă mai mare! Poate.

Și iată-mă singur în locuința mea, gândindu-mă la ea: unde e? cine e? de ce a dispărut? de ce a renunțat la jocul seducției? Sigur, scenariul acesta era doar în mintea mea. Doar eu așteptam să fiu vânat. E grav! Pentru prima dată am ales să fiu vânat de cine nu trebuia. Și erau acolo atâția vânători iscusiți, care m-ar fi devorat acum. Femei frumoase, mai mult sau mai puțin inteligente, care încă râvnesc după mine, care încă mă doresc, care încă suspină...

Mă simt ca un prost excitat, gândindu-mă la ea și căutând un răspuns în pâcla neagră ce s-a lăsat în mintea mea. Ar trebui să fac un duș și să uit, dar nu reușesc să mi-o scot din minte. Simt că explodez dacă stau așa și mă gândesc la ea. Gândurile astea nu-mi fac bine și totuși nu pot să renunț. Ea..., în câteva minute, a devenit răul meu necesar.

Îmi scot papionul, încerc să mă eliberez, arunc haina pe un scaun și aștept.

Ea

Seara asta s-ar fi putut sfârși bine, dacă nu venea el cu invitația stupidă să iasă cu mine la o înghețată. Înghețată! Serios? Nu era nicio aluzie în invitația lui?

Sunt mulțumită că mi-am făcut treaba. Credeam că va fi mult mai complicat să ies în public. A fost prima mea invitație de acest fel: să fiu înconjurată de lume bună, de mulți bărbați fermecători, charismatici, șarmanți. Prea mulți! Mult prea mulți pentru mine!

M-aș fi simțit prost să o refuz și să nu merg. Acum, nu știu ce va spune... Am plecat brusc. Nu vreau să las loc interpretărilor, dar nici în pradă nu mă transform, indiferent de cum arată vânătorul. Ce credea el? Un dans, o atingere, o mângâiere și... hai la o înghețată! Nu, nu, nu! Prea mulți de nu.

Așadar, cum era el? Un bărbat rafinat, cu o notă inteligentă. Se vedea foarte bine asta. Se simțea mare în pielea lui, un parfum suav răspândea la fiecare mișcare, la fiecare atingere delicată. Pot să jur că-i simțeam încordarea, că-i simțeam emoția de sub rigiditatea hainelor de gală! Era grațios și totodată bine făcut, athletic chiar.

Nu am îndrăznit să întreb pe nimeni cine era, nici chiar pe amica mea, cea care a insistat într-un fel să particip. Nu am vrut să par curioasă în vreun fel și iată-mă acum cu o mie de întrebări în minte, stând în beznă cu gândul la el. Oare m-am îndrăgostit? O, Doamne! Sper că nu! Nu e momentul și nici nu am timp de așa ceva. Tipul pierdut cu bărbații e un timp pierdut.

Respect pentru... Numai de asta nu-mi arde acum! De ce mă mai gândesc la el? Ar fi mai simplu să pot șterge din memorie cele câteva clipe în care l-am văzut amestecat în mulțime. Pentru o secundă, am avut impresia că se uită la mine, după mine, prin mine. Că era focusat asupra mea și în clipa aceea am simțit că mă topesc, că încep să mă scurg, că mă transform în antimaterie. Ce privire!

Apoi am reușit să fug, să mă amestec în mulțime. Mă simt mai în siguranță când nu mă observă nimeni. Nu vreau ca toți ochii să fie ațintiți spre mine. Îmi place așa cum sunt în perimetrul meu, în cercul meu de siguranță, pe care l-am creat și pe care vreau să-l păstrez încă mult timp.

Nu am îndrăznit nici măcar să aprind lumina. M-am furișat în propria locuință în întuneric, de teamă să nu distrug vraja. Recunosc, am vrut să-l mai păstrez un pic în gând, înainte să-l alung de tot. Avea mâinile atât de moi, atât de delicate! Atingerea lui era neutră, nu lăsa să se vadă nicio emoție, deși știu că fremăta, că încerca să se controleze. Și nici măcar nu știa că asta apreciez la un barbat. El era definiția rafinamentului.

Mă simt ca o proastă stând în întuneric și gândindu-mă la el, în loc să fac un duș, să mă culc și să șterg din mintea mea încă o amintire ce trebuie uitată rapid.

Cu toate astea, nu pot să accesez fișierele și să șterg rapid informația cu pricina; ea rămâne undeva agațată de neuronii mei aflați în stare de excitație.

În cele din urmă, reușesc să-mi scot rochia și rămân în întuneric. Aștept.

E1

Nu am închis un ochi, mă port ca un adolescent și nu am nicio explicație logică. Toată noaptea m-am uitat la ceas, m-am zvârcolit ca peștele pe uscat, nu am reușit să mi-o scot din minte nici măcar o secundă, cât să-mi trag respirația, cât să nu mai simt atâta fierbințeală în mine. Nu am rezistat și m-am masturbat... de câteva ori, cu gândul la ea. Să fie asta singurul lucru bun? La naiba! Femeia asta mi-a făcut vrăji! Și timpul a trecut al naibii de greu! Am privit ceasul de zeci de ori din dorința de a ieși la aer, pentru că simt că mă sufoc.

6:30. M-am dat jos din pat, am pus pe mine un trening, mi-am tras gluga pe cap, telefonul în buzunar și căștile în urechi și gata, la alergat. Drace, sper să nu-mi apară în față la ora asta! Mă port ca un obsedat. N-am eu norocul ăsta, să fim serioși!

Cobor. O iau la pas spre Parcul Tineretului, locul meu preferat pentru alergat. Nu alerg prea des. Prefer să merg la sală sau să fac vreo câteva minute în sala mea de acasă. Dar azi simt nevoia de aer, de mult aer. Așa că las tot aerul să-mi pătrundă în plămâni și-n suflet și poate așa va ieși ea de acolo, de pe unde s-a cuibărit azi-noapte în cele câteva minute cât a durat dansul și schimbul de priviri. Mai bine i-aș spune schimb de focuri! Abia acum îmi dau seama că m-a luat pe nepregătite, uitasem vesta antiglonț acasă, lăsasem garda jos.

Ce bine că e gol! Sau aproape gol. Așa nu risc să mă întâlnesc cu nimeni. Nici nu vreau. Dau muzica mai tare și alerg. Respir. Parcă mă simt mai bine, parcă am mai scăpat de tensiune. Încă o tură! Nu-mi permit să stau prea mult. Azi e duminică și bona mea e liberă. Trebuie

Respect să mă ocup și de fete. Mai privesc o dată ceasul, 7:30 și o iau la alergare ușoară spre casă.

Intru. Ce bine că nu s-au trezit încă! Așa am timp să fac un duș în liniște și să mă îmbrac.

Nu mai stau pe gânduri și merg către camera mea. Verific telefonul. Când... ce să vezi! Un mesaj de la Vera, prietena mea. Sau cel puțin așa credeam eu că-mi este...

Te-a trezit, unde ai dispărut așa repede azi-noapte?

Serios?! Chiar trebuie să-ți răspund? Lasă că mi-am dat seama! Sigur trebuie să dea și ea alte informații mai deparde, așa că lasă! Îmi iau schimburi și merg la duș. Ca să nu mai pun mâna pe telefon, îl las deoparte. Las apa să curgă pe corpul meu încă încordat, încă tensionat și încerc din răputeri să nu mă gândesc la ea. Și, exact în clipa când îmi impun asta ...am zis impun? ...am vrut să zic că mă chinui, simt că pierd controlul corpul meu și sângele mi se urcă peste tot și poposește în partea sensibilă care se întărește brusc și eu simt iar că explodez. Și iar mă gândesc la ea până reușesc să mă eliberez de sub vrajă. Sunt debusolat, nu pentru că mă masturbez sub duș – am mai făcut asta de mii de ori –, ci pentru că nu reușesc să scap de privirea ei de îngeraș rătăcit pe pământ și mă sâcăie asta la maxim. Și, cu toate astea, nu vreau nici să devin subiect de discuție între ea și Vera. Să văd cât rezist! Să văd cum rezolv asta! Sigur voi reuși să mă îmbrac iar în haina mea neutră, să privesc cu indiferență și să-i las pe cei din jur să facă ce vor și să creadă ce vor. Nu-mi mai pasă de mult de părerile celorlalți.

Locuiesc într-o vilă cochetă, proiectată și gândită de mine. Nu este mare, pentru că nu mi-au plăcut niciodată casele mari. Aici am tot ce-mi doresc. Nu apuc să cobor treptele, că deja se animă încăperea:

— Tati, tati! Ce facem noi azi? Se aud pași și voci în același timp. Cobor și ultima treaptă și-i văd capul blond cu bucle cârlionțate. O minune de copil: Daria!

— Să mâncăm mai întâi, draga mea, apoi stabilim împreună ce facem azi. Diana s-a trezit?

— Da, dar se face flumoasă, îmi răspunde mofturoasa asta mică pe care îmi vine să o halesc dintr-o îmbucătură. Nu durează mult și apare și domnișoara mea de 18 ani, aranjată de parcă acum urmează să pozeze pentru o revistă celebră.

— Hei, neața! Parcă am stabilit că duminica stăm fără mască, ai uitat? Îi spun sarcastic, așteptând o reacție. Dar ea încearcă să mă ignore și se așază relaxată la blatul de bucătărie, așteptând și ea, la rândul ei, să fie servită. Semănăm prea mult amândoi ca să ne certăm sau ca să devenim competitivi. Deși sunt barbat, mă văd în ea de multe ori.

— Hai, tati, lasă prostiile! Mai bine mâncăm repede și plecăm la un film. Ce zici?

— Zic că nu prea se poate! Azi avem program în trei, nu în doi. Deci... film pentru copii.

— Nu, te rog! Atunci mergem la sala de alpinism și bungee jumping deschisă recent! E bine că au amenajări pe trei categorii de vârstă, deci ne distrăm toți. E bine așa?

— E foarte bine așa! Ai omis un singur lucru!

— Care?

— Ești prea fardată pentru asta. Frate, mai aveai clei să pui pe tine?

— Tati, e fond de ten... și e pentru femei.

— Iubesc femeile naturale! Fără clei pe față.

— Ha, ha! Dovadă că ești singur!

— Taci și bea-ți suc! E bine să fii pretențios și să ai preferințe sănătoase. Încet-încet, te dezvăț eu de asta.

— Sigur că da! Măcar nu-ți iau speranța, îmi șopti Diana, privindu-mă șăgalnic. Ce mai?! Știe că nu-i rezist și știe cum să se poarte. Nu exagerează cu comentariile și uneori nici cu machiajul. Ups... am zis asta? Uneori mă omoară cu machiajul!

— Daria, mănâncă tot! Vei avea nevoie de multă energie pentru ceea ce ți-a pregătit sora ta azi... și mie. Cred că vrea să ne testeze limitele.

— Da, da! Cred că veți sta pe margine, uitându-vă la mine. Parcă vă și văd!

— Posibil, dar încă nu te lăuda cu asta. Uiți că am condiție fizică? Chiar am alergat dimineață 5 kilometri. Ce zici de asta?